

פרק שמיני

משיחותיו

נוסף על גאונותו וצדקותו, היה ר' ברוך דוב בעל נפש פיוטית רכה, עמוקת הרגש וספוגת קדושה. היה גם מנגן גדול ובעצמו חיבר כמה מנגינות. בישיבה היו מזמרים בהתרגשות את המנגינה שחיבר ל"אוחילה לא-ל" ועוד. נפש פיוטית זו היתה מתערטלת ומתחשפת בכל יפיה בפרקי זמן מסוימים, בפרט בחג השבועות. אז היו מתכנסים אצלו בני הישיבה והוא פתח בשיחה רועפת עטופת-משלים על שחרית חייו בוולוז'ין, בספורים על רבותיו וזקני וגאוני הדור שעבר (*). בשיחות אלה היה מתרומם לגובה פיוטי משלהבתו הפנימית התיו נצוצות ללבות שומעיו והשרה עליהם מרוח ההודככות ומהרגשת היופי של מעלה. אנו נותנים כאן חלק קטנטן משיחותיו.

אוצר החכמה

13676

אוצר החכמה

13676

על השאגת אריה

ה"שאגת אריה" מסמל את לימוד התורה מתוך הדחק. כידוע, חי ה"שאגת אריה" בוולוז'ין (שם שימש ברבנות) תוך דוחק גדול ושם חיבר את ספרו "שאגת אריה" שעורר רעש גדול בעולם. כשנתקבל ה"שאגת אריה" לרב במיק, חיבר שם את ספרו "טורי אבן". שם למד תורה מתוך עושר והרחבה. אמר ר' ברוך דוב: "מורי הגרח"ס בדק בדיקה קפדנית את שני הספרים האלה ומצא,

(*) אמר שגם רבו הקדיש שעות לזה ולא חס על זמן למודיו.

קכא

בעל ה"שאגת אריה"

כי הספר "שאגת אריה" עולה בהרבה על הספר "טורי אבן". ראייה מכאן לעליונותה של תורה שנלמדת מתוך הדחק.

על המלבי"ם

את המלבי"ם תיאר כלוחם נלהב נגד ההשכלה אשר פעל גדולות בשטח זה בפירושו על התנ"ך.

הפליג מאוד בשבחיו של המלבי"ם (הוא קרא לו ה"קעמפענער", על שם העיר בה שימש ברבנות) ומסר בשם רבו כי פירושו של המלבי"ם לפסוקים: "כי אקח מועד אני מישרים אשפוט, נמוגים

קכב